

Fru Bertha og Fru Vilhelmine — Jægermesterinden — sad og talte om en Teateraffære, der havde alarmeret Sindene i København. Det interesserede ikke Jytte. Hun lagde sig tilbage i sin dybe Sejldugsstol, lidt træt efter Rejsen og lidt tung i Hovedet af den stærke Blomsterduft, der allevegnefra strømmede ind over hende. Hun lukkede Øjnene og sank hen i Halvslummer, ind til den blidelige Selvudslettelse, hvor Verdensløbet synes at standse og alt er Hidsidighed og Glemsel — hendes eneste tilbageblevne Fornemmelse af Lykke. De to Damers Stemmer lød mere og mere fjernt. Men samtidig saae hun som i en Drøm Jægermesterinden, saadan som hun nylig havde præsideret derinde ved Bordet, formel, selskabelig korrekt indtil den Maade, hvorpaa hun behandlede Gaffel og Kniv med bløde Haanded og ubevægelige Albuer efter den engelske Spisemetode, der nu var bleven Tegnet paa sand aristokratisk Dannelse. Hun saae hendes mærkeligt lille Hoved med den glimrende Frisyre over en høj, stiv Herreflip; den lange Prinsesse Marie-Profil, der var hendes Stolthed, det slebne Smil, de kolde Øjne. Det var som en Hallucination. Hun saae det isabellafarvede Raasilkeliv indtil hver Traad i Vævningen, den svære Guldlænke om hendes venstre Haanded, hendes lange Fingre med de elegante Negle.

Som en Skygge gled pludselig hendes egne Træk